

blistret på en vals. Hun holdt tørklæet sammen med begge hænder tæt under haken, så bare øjnene og næsen såes, men sjømanden opdagede med lethed at hun blinket til ham, og han hoppet straks ned hvor hun stod. „Hør, Gunnar, vil du gå en tur?“ — „Men det regner?“ — „Pytt, er det noget!“ og så gik de til et lite hus længer oppe. „Køb med et par kaker til mig — av dem med fløteskum.“ — „Åltd skal du ha kaker.“ — „Av dem med fløteskum!“ Han kom ut igjen med nogen; hun stak den ene hånd frem under tørklæet, drog dem in til sig og gik spissende videre. Da de var kommet opover byen, sa hun, idet hun gav ham et stykke kake: „Hør, Gunnar, vi har nu altid holdt så meget av hværandre, vi to; jeg har altid holdt mest av dig blant alle gutter! Du tror det ikke? Men jeg forsikkrer dig, Gunnar! Og nu er du understyrmann og kan snart få skib at føre. Nu synes jeg du skulde forlove dig, Gunnar! — Kjære, spiser du ikke den kaken?“ — „Nej, jeg har begynt at tygge skrå.“ — „Nu, hvad svarer du så?“ — „Å, men det haster da ikke.“ — „Haster ikke? Du skal jo rejse iovermorgen!“ — „Ja, jeg kommer da vel igjen?“ — „Men det kan rigtignok være uvisst om jeg da har tid, for du vet ikke hvor jeg kan være da, du!“ — „Det skulde altså være med dig?“ — „Ja, Gunnar, det måtte du da forstå, men du har altid været så dum, derfor blev du bare sjømann også.“ — „Å, jeg angrer ikke på det; det er ganske godt at være sjømann.“ — „Ja, din mor ejer jo skib. Men hvad siger du nu? Du er så dorsk av dig!“ — „Ja, hvad skal jeg sige?“ — „Hvad du skal sige? Ha-ha-ha, kanske du ikke vil ha mig!“ — „Å, Petra, det vet du godt jeg vil. Men jeg tror ikke jeg kan være trygg på dig.“ — „Jo, Gunnar, jeg skal være dig så tro, så tro!“ — Han stod en stund stille: „Få se dig i ansigtet, Petra!“ — „Hvorfor det?“ — „Jeg vil se om du også mener det.“ — „Tror du jeg går og fjaser, Gunnar!“ hun var sint og løftet tørklæet. — „Ja, Petra, skal det være rigtig ordentligt alvor, så giv mig en kyss på det, for det vet en hvad er.“ — „Er du gal?“ hun lukket tørklæet til og gik videre. — „Vænt, Petra, vænt, du forstår ikke det. Når vi er kjærester —“ — „Å, tøv med dig!“ — „Ja, da vet jeg dog hvad der er bruk, mener jeg, for hvad det angår at ha værdenserfaring, da er jeg din overmann mange ganger. Husk alt det jeg har set —“ — „Å, du har set som en tull, har du, og snakker som du har set.“ — „Hvad mener du med at være kjærester, du da, Petra? Jeg må rigtig spørge om det. At rænne alle haugene op efter hværandre er da ikke likt til noget.“ — „Nej, det er forresten sant,“ lo hun og stanste. „Men hør nu, Gunnar! Mens vi står her og puster — huf! — skal jeg sige dig hvordan kjærestefolk bærer sig ad. Så længe du er i byen, skal du vente utenfor sy-